

Мина Спиридонова

Свят за Лирика

Когато времето иззира под краката ти, то е в изобилие и никога не липсва. Когато живееш в центъра на всичко, мощта на времето е тъй голяма, че то практически не съществува. Когато си бог, тази основна мерна единица на Вселената няма същото пагубно влияние за видимия образ както за тези, чиито домове се намират далеч от извора.

Затова и боговете живеят в самия Център.

Матра Моргана, или по-точно Домидени Морсана (така бе спомената в легендите), бе родена в покрайнините на Крепостта на великите. Както повечето богове, тя също бе призвана да твори, и макар всички те да създаваха светове, дори и привържениците на Злия род на Божествата, в нейните безбройни реалности имаше нещо неповторимо. Според основното летоброене на света, което датираше от отварянето на извора на времето, тя бе по-стара от неговото създаване. Това бе естествено, тъй като действителната възраст на себеподобните ѝ надхвърляше времето изобщо поради необходимостта от предназначаване на Вселената.

Крепостта на великите бе толкова мащабно архитектурно здание, че дори самите му обитатели не го познаваха изцяло, особено когато всеки от тях добавеше нещо от собствения си стил към огромното владение. Въпреки това първичният замисъл не беше изгубил присъствието си. От абсолютната геометрична среда на замъка водеше началото си времето, а самият замък бе центърът на Вселената, който поставяше начало на всички светове. Само тези богове, които бяха създали най-много копия на своето въображение, можеха да боравят с темпоралния поток във всичките му измерения, но дори и те рядко се осмеляваха да творят по-близо от седемдесет милиона светлинни вселени. Това разстояние можеше да побере милиарди образи, живот и материя, но изискваше неимоверни усилия и магическа воля за създаването дори на едно цвете, защото излъчването на времевата река бе непреодолимо могъщо.

Така наречените „Първични светове“ бяха облагородени от нюансите на най-чистата и силна магия на Първия кръг от Земи на боговете. Почти всичките им обитатели бяха магьосници и също допринасяха за създаването на своя свят. Оттам произлизаха и много знатни и могъщи родове, които често помагаша на Създателите в различни области, било то преводи от Основното пророчество на съответния език, или изготвянето на специфични заклинания. Природата на тези светове бе неописуема, изпълнена с чудотворното присъствие на магията и на безсмъртието. Защото тези народи бяха първите и най-съвършени копия на боговете.

Матра Моргана обичаше да наблюдава произведенията си от своята

кула. Тази кула, заедно с другите, беше наблюдателницата на Матра към всички земи, които бе създала. Всеки бог, обитаващ Крепостта, имаше своята наблюдателница, което оправдаваше безбройните кули, прорязващи синевата. Техният брой предполагаше нулева видимост към търсения обект, но нито една от тях не се виждаше, когато някой от Великите разглеждаше световите си.

На върха, както винаги, бе светло и топло. От дванадесетте прозореца лъхаха различни ветрове, долавяха се повеи на тайнствени присъствия. Прозорците бяха очите на Богинята към всяко едно измерение на всеки от безбройните ѝ светове. На кристалногладкия под бяха излети от първична материя три особени по структура символа, които посочваха мястото, където течеше времето в кулата на Матра. Те изобразяваха трите константи на времето – минало, настояще, бъдеще. В зависимост от знака, който посочеше, тя можеше да гледа от различни перспективи творенията си, макар да знаеше всичко, що се отнасяше до тяхното съществуване като част от реалността.

Матра имаше пет сестри, които обаче предпочитаха да „декорират“ и дори да оцветяват многобройните измерения, вместо да ги създават. От тях петте, Матра виждаше най-често Мойнитей. Тя бе по-голяма и единствена имаше смелостта да идва в кулата при сестра си.

Матра чу, че колесницата на Мойнитей е пристигнала и се надвеси през четвъртия прозорец, който бе оброчен в ореол от розов венец. Картината се проясни и тя видя в далечината слабата ѝ, сияеща аура. След миг, твърде кратък за действително изкачване по хилядите стълби на замъка, Мойнитей просто премина през блестящата розова колона в средата на стаята, която бе символичната врата на кулата (както символични бяха и стълбите).

Мойнитей се усмихна и приглади ефирните си одежди, обагрени в светлосини отблясъци. Полупрозрачната ѝ рокля се движеше в синхрон с бледите облаци по небето, а воалите и ръкавите се полюшваха под по-рива на вечно топлия вятър.

Като божество и безсмъртно същество, тя не променяше облика си, както много от другите правеха, особено когато се разхождаха из земите на поданиците си. Мойнитей имаше прекрасно, съвършено изваяно тяло, което ефирните дипли не можеха да скрият. Богинята бе славна прелъстителка, душата ѝ бе „погубила“ много смъртни и безсмъртни животи.

– Матра Моргана. – Мойнитей учтиво се поклони на сестра си, защото Моргана бе по-висша по ранг от нея, заради творенето на светове.

– Мойнитей, привет! – усмихна се в отговор младата богиня. – Честно да си призная, не очаквах да те видя у дома толкова скоро.

– Да, – въздъхна тайнствено чернокосата девойка. – Наложил се...

Матра се досети и се обърна към седмия ромбоиден по форма прозорец, където в момента ярко бяло слънце огряваше храм в нейна чест, обиколен от дванадесет колони.

– Кой е той?

Мойнитей се засмя звънко и приседна на края на съседния перваз.

– Понякога ме караш да чувствам известно притеснение от факта, че не спирам да прелъстявам даже когато творя. Но, о Темпорална светлина, имам нужда от това, както и да го разбират! Такава съм си! – Помълча известно време, докато оглеждаше пълната луна, надвиснала над смълчаното нощно море. – Луниек.

– Аха, разбирам. Срещнали сте се докато той е упътвал новото измисление на Залезните слънцебегачи по втората константа.

– Е, аз не съм така запозната с новите сектори и разпространението на вселенските участъци по константите, както си ти. В крайна сметка това не ми е работата.

Матра въздъхна.

– А в крайна сметка защо ми го казваш?

– Това е за разведвяване и за да предизвикам ревността ти. То пък и каква ревност, ти не споделяш познанство с никой мъж, който бих могла да ти открадна. Не се обиждай.

Матра я погледна замислено и прекара ръка през косата си. Усети странно напрежение във въздуха и за миг, почти инстинктивно протегна магическия си поглед напред и потърси източника на силните вибрации. Когато го докосна, душата ѝ се сви от острото предупреждение.

Мойнитей повдигна вежди.

– Какво е? – прошепна внимателно Моргана.

– Затова се върнах. Нещо става, а ако питаш НЕГО ще ти бъде малко по-трудно да откриеш отговора. Реших първо да попитам теб, тъй като ти често се занимаваш с ПРОРОЧЕСТВОТО, а и си запозната с пространствените вълни на първично ниво.

– Луниек какво мисли, след като е бил с теб?

– Работата е там, че с отдалечаване от Крепостта смущенията се нахъсват и се долавят даже сигнали.

– Това, че вълните идват от ПРОРОЧЕСТВОТО не означава почти нищо. То непрекъснато изпраща откъси от „Основните уравнения на Криейтора“ из различните светове, за да коригира неточностите. От тук

непрекъснато струят потоци от формули и магически изречения.

– Но не и из всички съществуващи реалности и измерения, нали? Не и постоянно. Бях на Залезните слънцебегачи, Матра Моргана. Има изменение на яркостните и времевите лъчения. Това вече мога да си го обясня – създава се нов свят, Матра.

Младата богиня се втренчи шокирана в сияещата аура на сестра си. Тя бавно се обърна и от преливащите се пастелени тонове на роклята ѝ се разля аромат на билков букет и лимонови цветчета.

– Да, усещам го, но тези явления са неестествени.

– Може би трябва да слезем в залата и да проверим обвързващите йероглифи, макар да съм убедена, че не е от тях.

– Можеш да бъдеш сигурна, че не е.

В следващия момент настъпи извечната, най-първовъзникналата тишина на реалността и яркото слънце се скри зад полупрозрачен нощен воал и заприлича на луна. Всичко замря...

...А после... дойде горещият вятър, който се смени със студени талози... изви се буря, чийто вой накара твърдта да потрепери... остана само вълна от вятър, земята продължи да потръпва...

Матра протегна ръка към сестра си и силите им се сляха в мига, когато замъкът се разтърси из основи и пода на кулата започна да поддава.

– Мойнитей, символите! – изкрещя ѝ Моргана и ги проектира във въздуха помежду им, а след това ги наложи върху гладко полираната мозайка, която крепеше нейните светове.

Цялата кула засия, обхваната от мощната магия на двете богини, която спря разцепването ѝ до мига, в който земните движения утихнаха и светлината се върна.

В същия миг в умовете им проехтя силен крясък: „Лир...а“, последвано от радостен и ликуващ възглас.

Богините потръпнаха смутени. В последвалия момент във все още отвореното им съзнание нахлу чуждо същество. Друг ум и същност, долавяна през невъобразимо голямото пространство, безгранично и без присъствието на по-ясен живот около него. Послание, пътувало дълго, но без остатък от отблясъците и преградите на Пръстеновидните Земи на Боговете. Могъщо лъчение, отдалечено на петнадесет милиона светлинни вселени от Извора на Времето...

– Майко Всена, толкова скоро! Мойнитей, не мога да повярвам, че това е възможно! Ако този бог, който и да е, е успял да направи това, което никой друг не се е осмелявал да стори, то той ще се прости с живота си преди да дари и последната капка на своя свят. Бързай!

Двата сестрински знака се разпознаха и се свързаха, устремявайки могъщата магия към новия свят. Спуснаха се направо по втория Пердиаз и последваха извивките и усуканите му поточета през идеалния вселенски център. Блясъкът на бемзите не отклони вниманието и стремежа им. Понесли се с шеметната скорост на времепроникването, излязоха от Центъра с Извора и не след дълго попаднаха на немислимата промяна. Последваха замаяни новото темпорално разклонение, чиято яркост можеше да се мери с тази на двата главни Пердиаза. Плъзгаха се, впили поглед в структурата и оплитането на потока и вярваха. Радостта и преклонението им стана безгранично. И ето, видяха как времето се вливаше в малкото кълбо, украсено с прелестни светлинни пръстени...

Преградата пред новата земя бе така непроницаема, че те се принудиха да включат и нишките на Основното пророчество, за да проникнат във вътрешността. Мощни „душежни“ искри опариха фините им крайници с топлината и дълбочината на току-що родения свят и ги накара устремно да се втурнат през планини и морета. Матра не можеше да не забележи божествената чистота и неповторимата премереност на пространство-материйните пропорции, но не можеше да проумее откъде тази сила на въображението и душата, за да бъде създадено. Тези приказни и недокосвани картини поразиха съществуването ѝ и заробиха сърцето ѝ с нежността на необятното възхищение. Тази вселена бе събрала в себе си всичкия живот от представите ѝ за съвършенство, но тя не можеше да повярва, че е възможно някой друг да създава по същия начин, по който тя виждаше реалността. Пред погледа на Матра се редяха планински вериги, езера, замъци, кули, еднороги, дракони, пегаси, подводни градове на русалки и сирени, живот, живот, толкова много живот!

– Матра, виждам го!

Двете усещаха силата на умиращата и се насочиха към високото място, където бе паднало мъртвото му тяло. В последния шанс за спасение, преди душата му да се пресели в Селенията на отвъдните светове, където отиваха душите след смъртта, те докоснаха медальона на сърцето му и го върнаха. Подхванаха го нежно и побързаха към Крепостта на великите.

Когато отвориха очи, отново бяха в кулата. Матра бе замаяна и в първия миг помисли, че по време на земетресението е потърсила помощ в прехвърлянето в следващото по мощ преобразуване на енергията. После в ума ѝ се заредиха изпипаните пейзажи от онази приказна градина на живота и се усмихна. Знаеше, че в двореца е настъпило оживление и че по-старите богове са се втурнали да препрочитат

ПРОРОЧЕСТВОТО, докато по-младите се завръщат от странство.

Мойнитей я разтърси и ѝ помогна да се изправи.

– Помогни ми!

В краката им лежеше млад мъж, чието лице бе така бледо, че през ума на Моргана премина ужасяваща мисъл. Тя клекна до него и прекара ръка по лицето му. Усещането бе почти непознато и странно топло на допир.

– Той е смъртен – прошепна тя и очите ѝ, без да знае защо, се наляха със сълзи.

– Вече не. – Мойнитей повдигна медальона от гърдите му и огледа посребрелия белег до сърцето му. – Ние с теб спасихме същността му от смъртта, която споходи тялото му. Взехме го със себе си, за да го надарим със собственото си безсмъртие и с почитта си. – Тя погали челото му. – Днес той направи нещо, което завинаги ще остане в ПРОРОЧЕСТВОТО, защото той създаде свят, отдалечен на петнадесет милиона Светлинни вселени от Извора на времето. Той отдаде душата си за това. Вече е изпълнил дълга си. Трябва да го събудим преди зова на Отвъдните селения да е станал непоносим и жаждата да го изгори със стремежа си.

Те знаеха, че той вече е направил първата крачка по пътя към безсмъртието и вечността, че е жертвал себе си и най-ценното в своя жизнен път – смъртта.

Камъкът на гърдите му пулсираше почти недоловимо, а цветът му си оставаше млечносин. Матра положи длан на челото му, а Мойнитей – на гърдите му. Потърсиха сърцевината на хладния медальон, от който изтичаше живителна струя топлина. Лумна тънък лъч светлина, който се пречупи през символите на двете богини и през потока на времето, течащ през кулата, благодарение на множество магически огледала, които разливаха темпоралния сноп из цялата крепост. В ушите им звънна тънкостенна камбана от преплетени нишки светлина и звук. Светът, който този непознат бог, роден и израстнал на едно пусто островче оформена материя, толкова близо до дома на Създателите, бе създал, откри своя единствен господар и сля живота си с него.

„Създателите не бива да съществуват, ограничени от двете крайности на присъствието, тъй като те най-много от всички имат моралното право да пребъдат и само те са в състояние да дадат част от него на своите чедата и свършени копия“, казваше ПРОРОЧЕСТВОТО в безкрайната си мъдрост и опитност.

Младият мъж простена. Гърдите му се повдигнаха, несигурното

трептене на нематериалната му душа се стопи в последните колебания на плътността. Силата на бушуващия живот изпълни всичките му сетива до предела – аромата на чистия въздух, струящата студенина на пода под него, силната и откроена светлина на топло слънце. Раздвижи се и опипа непознатите символи, врязани на плочите. Проекциите им го замаяха, но той се усмихна, когато живото им лъчение го прониза. Едва тогава вдигна поглед и се взря в очите на тази, която се бе навела над него. Неговите, а и нейните очи се сляха, а в тях се четеше възторг. Той знаеше, че никога вече няма да бъде същият. Нямахше да е човек. Гледайки я, младият мъж виждаше себе си, своите способности и копнежи и пое с пълни гърди повеят на Вечността, който лъхаше от нея.

Мойнитей го гледаше с лека усмивка и прошепна едва доловимо, вирайки се в камъка с форма на спирала, който се увиваше около триплетно дърво и изписваше сложни знаци.

– Боже мой, Моргана, виждаш ли това? Той е. Този, за който се споменава в ПРОРОЧЕСТВОТО!

Очите на богинята се разшириха, тя започна да мълви непознати думи, които, странно как, но той можеше да разбере.

– Ти си Рил Алак Даронън Тройски, богът-сътворител на Лирика, Вечният свят!

Сега продума и той:

– А вие? Какво е това място?

Мойнитей хвана ръката му и му помогна да се изправи. Очите на Рил продължаваха да следят Матра. Главата му се проясни и погледът му се залута из кулата и прозорците, които в момента „наблюдаваха“ залези, вечерен сумрак и дълбока, звездна нощ. Те се сляха в един, показвайки му Вселената. Истинската. Матра Моргана зареди:

– Било е по време на войните на божествата, когато от Средните пръстени светове се е откъснал остров от материя и пометен от Хаоса на сблъсъците, се е залутал из Неовладяната самота – пространство между Извора на времето и Първичните светове от Първия кръг земи на боговете. Близко, тихо и спокойно към Центъра. Въпреки живото си съдържание, материята била изтъкана на нивото на Средните пръстени, обител на не толкова съвършените копия на боговете. На тези, чийто живот е твърде кратък, сравнен с безсмъртието, защото живеят далече от Извора. Рил Алак, ти придаде на своя свят целостта, от която се нуждае, за да бъде свят – да не може да се обиколи за един човешки живот и да притежава двете Първоначала на Светлината и Мрака. И въпреки, че е по-близо до Центъра, отколкото световите от Първия пръстен, чедата на

Лирика не биха могли да бъдат повече от това което са, защото Създателят им е бил човек и смъртен като тях. Но твоята мощ и непреходна мъдрост, с която си сътворил безкрайността е така силна, че ти можеш да застанеш до нас и да бъдеш себе си – Творец и Потомък на Богове. Древна жилка на своите истински създатели... Ти си един от нас!

След това всичко избледня и Рил отправи удивения си взор към ширещата се гора от високи и неповтарящи се по форма кули. А отвъд тях...

...беше вечността и пръстеновите светове на безсмъртните. А преди тях...

...беше Лирика, *неговият* единствен и вечен свят, който той бе направи за нея, за Лира.

– За тебе, моя Лирика...

Младият бог живееше в своята реалност, макар че почти не оставяше Матра Моргана. Обхождаше останалите светове и внимателно наблюдаваше. Следеше неспирния цикъл на безбройните природи и пишеше в „Легендохранителницата на рицарското воинство от Светлината до...“ основните съдбосказания и пророчества, почивайки на бруления от ветрове Радензам. Умело улавяше потоците на времето и ги разпределяше по всички кътчета на Лирика. Виждаше границите на живота, определени от началото и края на земята. Не изпитваше болка от безсмъртието, макар че понякога го обземаше отчаяние по загубата на вече несъществуващата граница с отвъдното. Той единствен от всички бе познал смисъла на живота и неговия край, защото бе близо до смъртта и защото бе дал и последната капка от човешкото у себе си.

Сега можеше да създава много светове като Лирика, но никой нямаше да притежава душата и спомените му в недрата си, както първия.

Рил погледна към хълма, където се извисяваше родният му замък. Там, преди повече от хиляда години, той бе споделял накъсаните си видения с Лира, беше живял с Лира и я бе любил в последната беззвездна нощ на съществуването си.

Той се усмихна на вечността и отново насочи вниманието си към лежащата в скута му книга.

Обърна нова страница.

01.1998 г.

КРАЙ

© 1998 Мина Спиридонова

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/615>]